

Article Opinió - Rita Ferrando - “La sororitat”

Aquest ha estat el meu primer any a la universitat, i encara que es podria dir que tot ha estat perfecte, vaig viure un ‘incident’ que, malauradament, més d’una dona haurà viscut algun cop a la seva vida.

No havia passat ni la primera setmana com a universitària, tot just ens acabàvem de conèixer entre tots els companys i companyes de classe, quan vaig rebre missatges al mòbil per part d’un d’ells. Eren preguntes de caire personal, i els missatges eren cada cop més intimidadors. Vaig intentar no fer-ne cas, fins que un dia, parlant, vaig assabentar-me que no era l’única a la qual li havia passat. Aquest home havia parlat amb gairebé totes les noies de la classe, i fins i tot amb alguns nois. Quan una companya es va atrevir a contar-ho a la resta, totes les altres també ens vam sentir amb forces d’explicar el nostre cas. Ens sentíem indignades, i vam ajuntar-nos per denunciar-ho.

D’això es tracta la sororitat. Aquest fet em va fer reflexionar sobre fins quin punt les dones tenim normalitzat l’assetjament sexual. Al principi, ens feia por denunciar-ho per si ens ficàvem en problemes o per si després ens sentiríem assenyalades per haver-ho fet. Em va sorprendre molt veure com fins i tot semblàvem sentir-nos culpables per fer-ho.

Com hem arribat com a societat a aquest punt, en el que culpabilitzem així les víctimes en lloc dels agressors? Fins i tot avui dia, en què ens sembla que les coses han avançat tant en qüestions d’igualtat, trobem casos com aquests, en els que som les dones les que ens veiem assetjades i, alhora, no volem crear conflicte en contar-ho o en fer-ho públic.

Un altre fet que em va cridar l’atenció va ser que la rectora ens va explicar que era el primer cop que s’havia d’activar el protocol anti-assetjament sexual de la universitat. Com és obvi, no es tractava del primer cas en tota la història de la universitat en què trobàvem assetjament sexual, sinó que era la primera vegada en què les víctimes ens atrevíem a denunciar-ho (una altra mostra més de com tenim d’interioritzat que, quan passen aquestes coses, hem de callar-ho per evitar que ens mirin malament o que parlin de nosaltres).

Amb una mica de sort, espero que això suposi el primer pas per normalitzar que, davant aquestes situacions, s’ha de fer quelcom. No podem seguir consentint que les dones ens sentim culpables, hem d’alçar la nostra veu. Per això encara defensem dies tan necessaris com el 8-M: perquè és responsabilitat de tots fer que la societat canviï, i hem d’actuar quan sigui necessari, o, del contrari, tot seguirà igual.